

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2025, ΤΕΥΧΟΣ 20

Χαίρε

Απάνθισμα στίχων

**«Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν
καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.»**

(Προς Φιλιππισίους α', 2)

**«Ευχόμεστε ο Θεός Πατέρας μας και ο Κύριος Ιησούς Χριστός να σας
δίνουν τη χάρη και την ειρήνη.»**

«Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνεῖα ὑμῶν, πάντοτε ἐν πάσῃ
δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος ἐπὶ τῇ
κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν, πεποιθὼς
αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς ἐστι δίκαιον ἔμοι τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν
διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ
καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου συγκοινωνοῦς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς
ὄντας. μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεός, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις
Ἰησοῦ Χριστοῦ.»

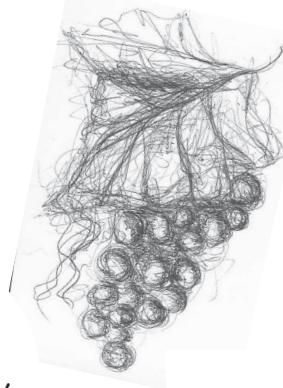
(Προς Φιλιππισίους α', 3 - 8)

«Εὐχαριστῶ τον Θεό μου κάθε φορά που σας θυμάμαι· πάντοτε, σε
κάθε προσευχή μου, με χαρά προσεύχομαι για όλους σας κι ευχαριστῶ
τον Θεό για τη συμμετοχή σας στο ευαγγέλιο από την πρώτη μέρα ως
σήμερα. Ἐχω την πεποίθηση πως ο Θεός που άρχισε αυτό το αγαθό έργο
σ' εσάς, θα το ολοκληρώσει ως την ημέρα του ερχομού του Ιησού Χριστού.
Αυτή η σκέψη μου για όλους σας είναι δικαιολογημένη, αφού σας έχω
μέσα στην καρδιά μου. Γιατί όλοι σας μετέχετε στη χάρη που μου δόθηκε,
τόσο τώρα που είμαι φυλακισμένος, όσο κι όταν ελεύθερος με το κήρυγμά
μου υπερασπίζομαι και βεβαιώνω την αλήθεια του ευαγγελίου. Μάρτυράς
μου είναι ο Θεός πόσο σας λαχταρώ όλους σας με την αγάπη του Ιησού
Χριστού.»

Από την Αγία Γραφή

Κήρυγμα Ευαγγελικό
Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Το ευαγγέλιο της συγχώρησης

(κατά Ματθ. ιη', 23-35)

Όταν ο Κύριος Ιησούς άφηνε την τελευταία Του πνοή στον σταυρό, ακόμα και τη στιγμή αυτή της επιθανάτιας αγωνίας Του, προσπαθούσε να κάνει καλό στους ανθρώπους. Δε σκεφτόταν τον εαυτό Του. Στους ανθρώπους ήταν ο νους Του, γι' αυτό και παρέδωσε ένα από τα μεγαλύτερα μαθήματα που έδωσε ποτέ στο ανθρώπινο γένος. Κι αυτό είναι η διδασκαλία Του για τη συγχώρηση. «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»

Γιατί επανέλαβε ιδιαίτερα ο Κύριος τη διδαχή Του για τη συχώρηση, την ώρα που βρισκόταν πάνω στο σταυρό; Από το τεράστιο πλήθος των διδαχών που έκανε ενόσω ζούσε, γιατί διάλεξε αυτήν κι όχι κάποια άλλη να προφέρουν τα άγια χείλη Του, στο τέλος ακριβώς της επίγειας ζωής Του; Αναμφίβολα επειδή ήθελε η διδασκαλία Του αυτή να παραμείνει στη μνήμη όλων, να λειτουργήσει σαν παράδειγμα προς μίμηση. Στο πάθος Του πάνω στον σταυρό, σ' αυτό το μεγαλειώδες πάθος που ξεπερνά κάθε μεγαλείο, που υψώνεται πάνω από τους βασιλιάδες και τους κριτές της γης, πάνω από σοφούς και διδασκάλους, από πλούσιους και φτωχούς, από κοινωνικούς αναμορφωτές κι επαναστάτες, ο Κύριος Ιησούς με το παράδειγμα της συγχώρεσης έβαλε τη σφραγίδα στο ευαγγέλιό Του. Έδειξε μ' αυτόν τον τρόπο πως χωρίς συγχώρηση ούτε οι βασιλιάδες μπορούν να κυβερνούν, ούτε οι δικαστές να κρίνουν, οι σοφοί δεν μπορούν να είναι σοφοί, ούτε οι διδάσκαλοι να διδάσκουν. Δεν μπορούν οι πλούσιοι κι οι φτωχοί να ζουν ως άνθρωποι κι όχι σαν άλογα ζώα, δε γίνεται ο πυρετός των επαναστατών κι αναμορφωτών να είναι χρήσιμος. Πάνω απ' όλα ο Χριστός ήθελε με τη διδαχή Του αυτή να δείξει πως χωρίς συγχωρητικότητα οι άνθρωποι δεν μπορούν ούτε να

κατανοήσουν το ευαγγέλιό Του, ούτε πολύ περισσότερο να το εφαρμόσουν.

Ο Κύριος ξεκίνησε τη διδασκαλία Του με λόγια για τη μετάνοια και την τέλειωσε με λόγια για τη συγχώρεση. Η μετάνοια είναι ο σπόρος, η συγχώρεση είναι ο καρπός. Ο σπόρος δεν έχει καμιά αξία αν δεν καρποφορήσει. Καμιά μετάνοια δεν έχει αξία χωρίς συγχώρεση. Τι θα ήταν η κοινωνία των ανθρώπων χωρίς συγχώρεση; Ένα θηριοτροφείο, τοποθετημένο στη μέση του θηριοτροφείου της φύσης. Τι άλλο θα ήταν όλοι οι νόμοι των ανθρώπων στη γη παρά αλυσίδες αφόρητες, αν δεν υπήρχε η συγχώρεση να τις μαλακώσει;

Θα μπορούσε μια γυναίκα ν' αποκαλείται μητέρα αν δεν είχε συγχώρεση, ή ένας αδερφός να ονομάζεται αδερφός, ο φίλος φίλος, ή ο χριστιανός χριστιανός; Όχι! Η συγχώρεση είναι η καρδιά κι η ρίζα όλων αυτών των τίτλων. Αν δεν υπήρχαν οι λέξεις «συγχώρεσέ με» και «νά 'σαι συγχωρεμένος», η ζωή των ανθρώπων θα ήταν αβάσταχτη, ανυπόφορη. Δεν υπάρχει σοφία στον κόσμο ικανή να δημιουργήσει τάξη και να επιβάλει την ειρήνη, χωρίς την εφαρμογή της συγχώρεσης. Ούτε υπάρχουν σχολεία ή άλλα εκπαιδευτικά ιδρύματα ικανά να μεταδώσουν στους ανθρώπους τη μεγαλοψυχία και την ευγένεια, χωρίς να εφαρμόσουν την πρακτική της συγχώρεσης.

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο η κοσμική γνώση, αν δεν μπορεί με κανέναν τρόπο να συγχωρέσει τον πλησίον του, να του πει έναν καλό λόγο ή να του ρίξει μια γλυκιά ματιά; Τίποτε απολύτως. Τι θα χρησιμεύσουν στον άνθρωπο εκατοντάδες μπουκάλια λάδι μπροστά στο καντήλι, αν κανένα απ' αυτά δεν έχει να μαρτυρήσει τη συγχώρεση μιας τουλάχιστον ταπεινωτικής προσβολής; Τίποτα απολύτως.

Αν γνωρίζαμε πόσα μας συγχωρούνται σιωπηρά κάθε μέρα και κάθε ώρα, όχι μόνο από τον Θεό αλλά κι από ανθρώπους, θα τρέχαμε με ντροπή να συγχωρέσουμε τους άλλους. Πόσα απρόσεχτα αλλά και προσβλητικά λόγια βγαίνουν από το στόμα μας, στα οποία η απάντηση που δεχτήκαμε είναι η σιωπή; Πόσα άγρια βλέμματα ρίχνουμε από δω κι από κει; Πόσες

ανάρμοστες πράξεις κάνουμε, σε πόσες απαράδεκτες ενέργειες προβαίνουμε; Κι οι άνθρωποι τα προσπερνούν όλ' αυτά.

Ο Κύριος Ιησούς φανέρωσε την αμέτρητη συγχωρητικότητα του Θεού στην παραβολή του δούλου εκείνου που είχε μεγάλο χρέος. Πήρε αφορμή γι' αυτό από τον απόστολο Πέτρο, όταν τον ρώτησε πόσες φορές θά 'πρεπε να συγχωρεί τις προσβολές του αδελφού του: «έως επτάκις;» Στην ερώτηση αυτή ο Κύριος απάντησε μ' αυτά τα πολύ σημαντικά λόγια: «ου λέγω σοι έως επτάκις, αλλ' έως εβδομηκοντάκις επτά» (Ματθ. ιη' 22). Προσπάθησε να συγκρίνεις τις δυο αυτές προτάσεις και θα διαπιστώσεις τη διαφορά ανάμεσα στον Θεό και τον άνθρωπο. Ο Πέτρος, όταν ρώτησε τον Διδάσκαλό Του «έως επτάκις;», νόμιζε πως είχε φτάσει στα ανώτατα όρια της συγχωρητικότητας. Η απάντηση του Κυρίου όμως ήταν: έως εβδομηκοντάκις επτά! Και σα να μη του φάνηκε αρκετό ακόμα κι αυτό το μέτρο, πρόσθεσε μετά και την ακόλουθη παραβολή, για να ξεκαθαρίσει καλύτερα τα πράγματα.

Διά τούτο ωμοιώθη η βασιλεία των ουρανών ανθρώπω βασιλεί, ος ηθέλησε συνάραι λόγον μετά των δούλων αυτού» (Ματθ. ιη' 23). Η βασιλεία των ουρανών δεν προσφέρεται για περιγραφή, ούτε με λόγια ούτε με χρώματα. Η ομοιότητά της μπορεί ν' απεικονιστεί μόνο μέσα σε περιορισμένη έκταση, με όρους αυτού του κόσμου. Ο Κύριος χρησιμοποιεί παραβολές, επειδή είναι ουσιαστικά αδύνατο να εκφράσει με άλλα μέσα πράγματα που δεν ανήκουν σ' αυτόν τον κόσμο.

Κάποιος βασιλιάς αποφάσισε να κανονίσει τους λογαριασμούς του με τους δούλους του, που ήταν οφειλέτες του. Ένας βασιλιάς δεν είναι ποτέ οφειλέτης στους δούλους του, εκείνοι του χρωστάνε. «Αρξαμένου δε αυτού συναίρειν προσηνέχθη αυτώ εις οφειλέτης μυρίων ταλάντων» (Ματθ. ιη' 24). Ένα τάλαντο ισοδυναμεί με διακόσιες σαράντα χρυσές λίρες. Δέκα χιλιάδες τάλαντα ανέρχονται σε περίπου δυόμισι εκατομμύρια χρυσές λίρες. Αυτό ήταν ένα τεράστιο ποσό ακόμα και για μια χώρα, όχι για έναν δούλο. Τι σημασία έχει αυτό όμως; Το πλήθος των αμαρτιών μας ενώπιον του Θεού, των οφειλών μας προς Αυτόν, είναι πολύ μεγαλύτερο. Όταν ο Κύριος

μιλάει για την οφειλή του δούλου προς τον βασιλιά, εννοεί τις οφειλές μας στον Θεό, γι' αυτό και επισημαίνει πόσο μεγάλο είναι το οφειλόμενο ποσό, που όμως σε καμιά περίπτωση δεν είναι μεγαλύτερο από τις αμαρτίες των ανθρώπων.

«Μη έχοντας δε αυτού αποδούναι εκέλευσεν αυτόν ο κύριος αυτού πραθήναι και την γυναίκα αυτού και τα τέκνα και πάντα όσα είχε, και αποδοθήναι» (Ματθ. ιη' 25). Την εποχή εκείνη τόσο ο ρωμαϊκός όσο κι ο ιουδαϊκός νόμος (Έξ. κα' 2, Λευϊτ. κε' 39), προέβλεπαν να πουλιούνται σκλάβοι οι πτωχευμένοι οφειλότες, μαζί με τις οικογένειές τους.

Το βαθύτερο νόημα της εντολής του βασιλιά ήταν πως, όταν οι αμαρτίες ξεπερνούν τα όρια, ο Θεός μας στερεί όλες τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος που καταξιώνουν τον άνθρωπο. Η πώληση του οφειλέτη σημαίνει πως ο αμαρτωλός στερείται το πρόσωπο που του έδωσε ο Θεός. Η πώληση της γυναίκας του σημαίνει τη στέρηση των δώρων της αγάπης και του ελέους. Η πώληση των παιδιών του υποδηλώνει πως στερείται τη δυνατότητα δημιουργίας και ενός έστω αγαθού. Και πάντα όσα είχε, σημαίνει πως αποξενώνεται από κάθε χαρά πνευματικής ευλογίας. Και αποδοθήναι, σημαίνει πως όλα τα θεόσδοτα χαρίσματα επιστρέφουν από τον αμαρτωλό άνθρωπο στο Θεό, την Πηγή και τον Κύριο «παντός αγαθού».

Ο κακός δούλος, που είχε σωρεύσει ένα τεράστιο χρέος, δεν είχε πού να καταφύγει, ούτε δεξιά ούτε αριστερά. Δεν μπορούσε κανένας άλλος στον κόσμο να τον βοηθήσει, εκτός από τον δανειστή του. Από τη μια μεριά ήταν ο κύριός του κι από την άλλη οι σύνδουλοί του. Οι άλλοι δούλοι δεν τολμούσαν να τον βοηθήσουν, ενάντια στη θέληση του κυρίου τους. Ο μόνος που θα μπορούσε να τον βοηθήσει, ήταν ο κύριός του, ο κριτής του. Έτσι κι εκείνος έκανε το μοναδικό πράγμα που του ήταν δυνατό και λογικό: Έπεσε στα πόδια του κυρίου του κι επαιτούσε το έλεός του. Δε του ζήτησε να του χαρίσει το χρέος – ούτε να το σκεφτεί αυτό δεν τολμούσε. Του ζήτησε μόνο παράταση του χρόνου εξόφλησης. Κι ο βασιλιάς, που ήταν αληθινός άνθρωπος και σωστός κριτής, απέλυσε αυτόν και το δάνειον αφήκεν αυτώ. Του χάρισε μια διπλή ελευθερία: τόσο από τη σκλαβιά όσο κι από το χρέος.

Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φτάσει το μέτρο της ευεργεσίας του Θεού. Κανένας δεν μπορεί ούτε καν να την περιγράψει. Εκείνος που επιστρέφει στον Θεό με ειλικρινή μετάνοια, δέχεται τη συγχώρηση του Θεού για όλες τις αμαρτίες του. Ο Θεός του χαρίζει περισσότερο χρόνο δοκιμασίας, για να δει κατά πόσο ο αμαρτωλός αυτός θα μείνει μαζί Του ή θα τον προδώσει.

Αφού ο κύριός του τον συγχώρεσε, του χάρισε το χρέος και τον ελευθέρωσε, ο δούλος βρήκε κάποιον σύνδουλό του που του είχε δανείσει χρήματα. Τώρα ο δούλος φέρθηκε σαν κύριος στο σύνδουλό του. Τότε όμως έγινε ένας φοβερός κύριος, δυνάστης. Ενώ ο βασιλιάς είχε φερθεί στον οφειλέτη του μ' έναν ανθρώπινο και βασιλικό τρόπο, ο ίδιος οφειλέτης, που η ευσπλαχνία του κυρίου του τον είχε σώσει από τον όλεθρο, στο σύνδουλό του φέρθηκε σαν άγριο θηρίο. Και για τι χρέος; Μόλις για εκατό δηνάρια! Ο βασιλιάς του χάρισε το χρέος του, που ήταν δέκα χιλιάδες τάλαντα. Κι ο αχάριστος δούλος για ένα ελάχιστο ποσό άρπαξε το σύνδουλό του από τον λαιμό και τον πέταξε στη φυλακή, ωσότου του πληρώσει το χρέος.

Επαναλήφθηκε το ίδιο σενάριο που είχε εκτυλιχτεί λίγο νωρίτερα, όταν ο κακός αυτός δούλος είχε γονατίσει μπροστά στα πόδια του κυρίου του. Ο ίδιος όμως, όταν ήρθε η σειρά του, δεν ένιωσε καμιά συμπάθεια για το σύνδουλό του, που του χρωστούσε μόλις εκατό δηνάρια. Δεν έδειξε ούτε έλεος ούτε συγχωρητικότητα, αλλά «έβαλεν αυτόν εις φυλακήν έως ου αποδώ αυτώ το οφειλόμενον» (Ματθ. ιη' 30).

Έτσι συμπεριφέρθηκε ο δανειστής δούλος στον χρεώστη σύνδουλό του. Έτσι συμπεριφέρεται άνθρωπος σε άνθρωπο. Και τέτοια συμπεριφορά μετατρέπει το έλεος του Θεού σε δικαιοσύνη. Όταν ο άνθρωπος παίζει με την ευσπλαχνία του Θεού, πέφτει ο ίδιος στη δικαιοσύνη Του. Όταν γονατίζουμε μπροστά στον Θεό και ζητούμε το έλεός Του για τις αναρίθμητες αμαρτίες μας κι έπειτα πετάμε τον αδελφό μας στη φυλακή για μια μοναδική αμαρτία που έκανε και μας πρόσβαλε, τότε μукτηρίζουμε τον Θεό. Ας μην ξεγελιόμαστε. Ο Θεός δεν επιτρέπει να τον εμπαίζουμε, να τον μукτηρίζουμε, να παίζουμε μαζί Του.

«Ιδόντες δε οι σύνδουλοι αυτού τα γενόμενα ελυπήθησαν σφόδρα, και ελθόντες διεσάφησαν τω κυρίω εαυτών πάντα τα γενόμενα» (Ματθ. ιη' 31). Ποιοι είναι αυτοί οι σύνδουλοι που είδαν τα γενόμενα και ελυπήθησαν σφόδρα; Είναι άνθρωποι σπλαχνικοί που διαθέτουν πνευματική αντίληψη και γνωρίζουν τι θα κάνει ο Θεός στον πονηρό δούλο, εκείνοι που βλέπουν με τα ίδια τους τα μάτια την ανείπωτη κακία του πονηρού δούλου και κραυγάζουν στον Θεό. Θα μπορούσαμε να πούμε πως αυτό αναφέρεται και στους αγγέλους, που θα μπορούσαν να ονομαστούν κι αυτοί σύνδουλοι των ανθρώπων, αφού κι οι δυο βρίσκονται στην υπηρεσία του Θεού ή κι επειδή, σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου, όσοι είναι άξιοι για τον άλλο κόσμο, είναι «ισάγγελοι» (Λουκ. κ' 36).

Περιττεύει να πούμε πως ούτε οι σπλαχνικοί άνθρωποι ούτε κι οι άγγελοι πρέπει να πληροφορήσουν τον Θεό για ό,τι γίνεται στον κόσμο, για να το μάθει κι ο Θεός μ' αυτόν τον τρόπο. Ο Ύψιστος Θεός είναι παντογνώστης και παντεπόπτης. Όλα όσα βλέπουν κι αντιλαμβάνονται άγγελοι και άνθρωποι, γίνονται με τη βοήθεια του Θεού. Γιατί αναφέρει τότε πως οι σύνδουλοι είδαν αυτό που έκανε ο άσπλαχνος δούλος και το ανέφεραν στον κύριό τους; Για να δείξει τη συμπάθεια που δείχνουν οι καλοί άνθρωποι κι οι άγγελοι. Είναι θέλημα του ίδιου του Θεού, ώστε όλοι οι πιστοί δούλοι Του να χαίρονται με το καλό και να θλίβονται με την αμαρτία.

Ο βασιλιάς δε θα τιμωρήσει τον πονηρό δούλο προτού καταγγείλει μπροστά του την κακία του. Μ' αυτόν τον τρόπο θα ενεργήσει ο Κύριος και στην Τελική Κρίση. Θα στραφεί σ' εκείνους που στέκονται στα δεξιά Του, θα τους καλέσει στην αιώνια μακαριότητα και θα τους εξηγήσει γιατί κρίθηκαν άξιοι. Μετά θα στραφεί σ' εκείνους που στέκονται αριστερά Του, θα τους οδηγήσει στην αιώνια κόλαση και θα τους εξηγήσει επίσης γιατί καταδικάστηκαν να πάνε εκεί. Ο Κύριος θέλει να γνωρίζουν όλοι γιατί κρίθηκαν άξιοι για ανταπόδοση ή για τιμωρία, ώστε κανένας να μη σκεφτεί πως ο Θεός τους μεταχειρίστηκε άδικα.

Ο Θεός καλεί πρώτα τον πονηρό δούλο και τον απομακρύνει για πάντα από κοντά Του. Το πονηρό δεν μπορεί να έχει κάτι κοινό

με το καλό. Αμέσως μετά αποδεικνύεται γιατί ο Θεός αποκάλεσε τον δούλο αυτόν πονηρό: πάσαν την οφειλήν εκείνην αφήκα σοι. Ο Θεός δεν μπαίνει σε λεπτομέρειες. Δε λέει: «σου χάρισα το δάνειο δέκα χιλιάδων ταλάντων και συ δε χάρισες στο σύνδουλό σου το σου το δικό του χρέος, τα εκατό δηνάρια». Λέει απλά: πάσαν την οφειλήν. Ελπίζει έτσι να διεγείρει στον αμαρτωλό τη συναίσθηση του μεγάλου χρέους του. Επεί παρεκάλεσάς με.

Ο Κύριος δεν μπαίνει και δω σε λεπτομέρειες. Αποσιωπά όσα προηγήθηκαν της παράκλησης του δούλου, το ότι έπεσε στα πόδια Του γονατιστός και τον παρακάλεσε. Οι δυο αυτές πράξεις σημαίνουν μετάνοια. Και της μετάνοιας προηγήθηκε η προσευχή. Η προσευχή χωρίς μετάνοια είναι χωρίς νόημα, ανενεργή. Από τη στιγμή όμως που η προσευχή θα συνδεθεί με τη μετάνοια, ο Θεός την εισακούει. Ο δούλος με το υπέρογκο χρέος στην αρχή έδειξε πραγματική μετάνοια κι έτσι ζήτησε από τον κύριό του να μακροθυμήσει. Η προσευχή του εισακούστηκε αμέσως κι ο κύριος του έδωσε περισσότερα απ' όσα ζητούσε. Του χάρισε ολόκληρο το χρέος. Ο κύριος συνέχισε χαρακτηρίζοντας την κακία του δούλου αυτού προς το σύνδουλό του κι αυτό το έκανε με ερώτηση. Για ποιον λόγο; Το έκανε αυτό ώστε ο πονηρός δούλος να συνειδητοποιήσει πως δεν είχε τι ν' απαντήσει, ώστε ο κύριος να τον φέρει σε αμηχανία, ανίκανο να μιλήσει και να πει κάτι. Του έδωσε την ευκαιρία να μιλήσει για να υπερασπιστεί τον εαυτό του, αν είχε κάτι να πει.

Ο βασιλιάς τότε οργίστηκε πολύ εναντίον του άσπλαχνου δούλου και τον παρέδωσε στους βασανιστές – στα πονηρά πνεύματα, αφού εκείνα είναι που βασανίζουν πραγματικά το ανθρώπινο γένος. Σε ποιον θα μπορούσε να παραδοθεί εκείνος που είχε απομακρυνθεί από τον Θεό για την ασπλαχνία του, αυτός που ο Θεός τον αποκαλεί πονηρό δούλο, αν όχι σ' εκείνον που προκαλεί το μεγαλύτερο κακό, στον διάβολο; Γιατί λέει: έως ου αποδώ παν το οφειλόμενον autώ; Για να δείξει πως είχε ήδη καταδικαστεί στα αιώνια βάσανα. Πρώτα πρώτα είναι εντελώς απίθανο για έναν άνθρωπο με τέτοιο χρέος να μπορέσει ποτέ να το εξοφλήσει. Και δεύτερο, επειδή ο Θεός δεν απαγγέλλει

ποτέ τέτοια τελική καταδίκη στον άνθρωπο σ' αυτή τη ζωή, παρά μόνο μετά τον θάνατο, οπότε δεν υπάρχει πια δυνατότητα για μετάνοια, ούτε και για την εξόφληση του χρέους των αμαρτιών που έκανε σ' αυτή τη ζωή.

Αυτό είναι το τέλος της παραβολής κι αυτή είναι η ουσία του θέματος. Ο Θεός θα συμπεριφερθεί απέναντί μας με τον τρόπο που εμείς συμπεριφερόμαστε στον αδελφό μας. Σ' αυτή την περίπτωση ο Χριστός δεν είπε ο Πατέρας σου, αλλά ο πατήρ μου ο επουράνιος. Ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο να δείξει πως αν δε συγχωρήσουμε τον αδελφό μας για τις αμαρτίες του, χάνουμε το δικαίωμα να ονομάσουμε Πατέρα μας τον Θεό. Ο Κύριος επισημαίνει επίσης με ποιον τρόπο πρέπει να γίνει η συγχώρεση: από των καρδιών υμών. Ο βασιλιάς συγχώρεσε το χρέος του δούλου του με την καρδιά του, γι' αυτό και λέει, σπλαχνισθείς δε ο κύριος... Κι η ευσπλαχνία, το έλεος, προέρχεται από την καρδιά.

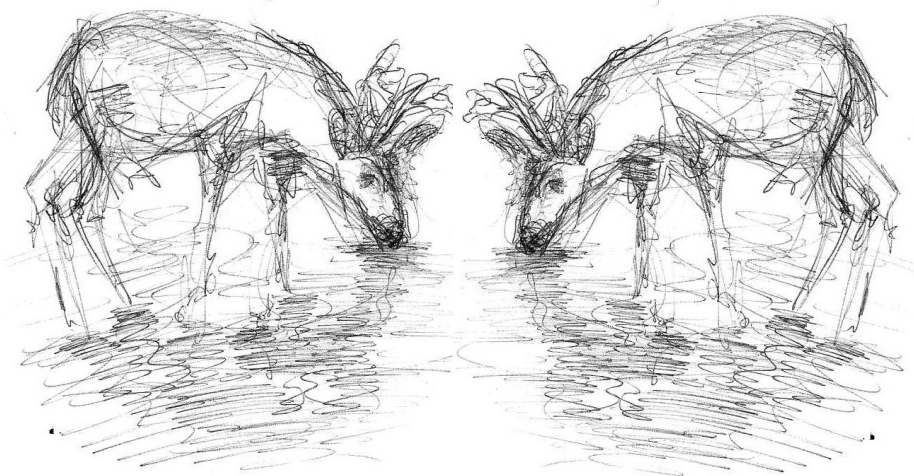
Την ίδια ακριβώς διδαχή μάς έκανε ο Κύριος και με τη μεγαλύτερη προσευχή που μας παρέδωσε, την Κυριακή προσευχή: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. στ' 12); Όταν λέμε από τότε το Πάτερ ημών, ανανεώνουμε τη συμφωνία μας με τον Θεό. Του λέμε να μας φερθεί όπως φερόμαστε κι εμείς στους δικούς μας ανθρώπους. Να μας ελεήσει, όπως ελεούμε κι εμείς, να μας συγχωρήσει, όπως συγχωρούμε κι εμείς αυτούς που μας προσβάλλουν.

Στον Θεό είναι εύκολο να μας συγχωρέσει, στο μέτρο που συγχωρούμε κι εμείς τους άλλους. Του είναι εύκολο να συγχωρέσει σε όλους μας κάποιο χρέος από δέκα χιλιάδες τάλαντα. Εμείς είμαστε έτοιμοι να συγχωρέσουμε με τέτοια θεϊκή ευκολία χρέος εκατό δηναρίων που μας οφείλει ο αδελφός μας; Πιστέψτε με, όσο μεγάλο κι αν είναι το χρέος κάποιου ανθρώπου προς τον συνάνθρωπό του, όσο και να αμάρτησε ένας άνθρωπος στον αδελφό ή τον φίλο του, το χρέος αυτό δε θα ξεπερνά τα εκατό δηνάρια, σε σύγκριση με το τεράστιο χρέος που οφείλει ο καθένας μας στον Θεό. Όλοι μας, χωρίς εξαίρεση, είμαστε καταχρεωμένοι στον Θεό. Οποτεδήποτε σκεφτούμε να

οδηγήσουμε τους συνανθρώπους μας στο δικαστήριο για τα χρέη τους, πρέπει να σκεφτούμε πως εμείς χρωστάμε στον Θεό απείρως περισσότερα. Εκείνος όμως μακροθυμεί, περιμένει, υπομένει και μας συγχωρεί. Πρέπει να θυμόμαστε πως με όποιο μέτρο μετράμε τους άλλους, θα μετρηθούμε κι εμείς. Πάνω απ' όλα πρέπει να θυμόμαστε τα λόγια που είπε ο Χριστός πάνω στον σταυρό: «Πάτερ, άφες αυτοίς!» (Λουκ. κγ' 24).

Αδελφοί μου! Ας βιαστούμε να συγχωρήσουμε όλες τις αμαρτίες και τις προσβολές που μας κάνουν, ώστε κι ο Θεός να συγχωρέσει όλες τις δικές μας αμαρτίες και προσβολές. Ας κάνουμε γρήγορα, προτού μας κρούσει την πόρτα ο θάνατος και μας πει: «Είναι πολύ αργά!» Πίσω από την πόρτα του θανάτου δε θα μπορέσουμε ούτε να συγχωρέσουμε ούτε να συγχωρεθούμε. Δόξα στο έλεος του Θεού και στη δικαιοσύνη Του. Δόξα και ύμνος στον θείο μας Διδάσκαλο και Κύριο Ιησού Χριστό, μαζί με τον άναρχο Πατέρα και το Πανάγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

Πηγή: (Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ' – Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012)

Οικογένεια

«Ψυχαγωγία: Επηρεάζει την προσωπικότητα μέσα στην οικογένεια;»- Χαρά

Μαγδαλινής Τσολάκη

«Η πνευματική χαρά έρχεται με την πνευματική εργασία, λέει ο Γέροντας Παΐσιος. Για να έρθεις στην κατάσταση που να μην μπορείς να χωρέσεις τη χαρά ούτε να την εκφράσεις, χρειάζεται να προσέξεις τρία πράγματα: να κινείσαι απλά, να μην ασχολείσαι με τους άλλους, να λες την ευχή.»

Ένας φιλόσοφος περνούσε από ένα κατάσταση γεμάτο με διάφορα εμπορεύματα. Στάθηκε, τα κοίταξε και αναστενάζοντας από τα βάθη της ψυχής του, είπε με ικανοποίηση και χαρά: «Δόξα τω Θεώ. Κοίταξε εδώ ένα σωρό πράγματα, που δεν τα έχω ανάγκη.»

Εάν κάθε πρωί στην απλή μας προσευχή, ανοίγουμε την καρδιά μας στον Θεό, όπως ανοίγουμε τα παράθυρά μας στον ήλιο και στον αέρα, ο Θεός θα γεμίσει την ψυχή μας από την ήρεμη και γλυκιά εκείνη χαρά, που μας ανυψώνει, μας κάνει να μην αισθανόμαστε το βάρος των δυστυχημάτων.

Ένα μεγάλο εμπόδιο στην αληθινή ευτυχία είναι να περιμένεις μια πολύ μεγάλη ευτυχία.

Ένα άλλο εμπόδιο για τη χαρά είναι η συμπεριφορά των άλλων ανθρώπων σε μας. «Χτυπήθηκα πολύ από τους ανθρώπους, γράφει ο Μωυσής ο αγιορείτης. Ήθελα να 'ναι όπως τους ήθελα, καλοί, ευγενικοί. Ήμουν ανόητος. Δεν μπορούσα να καταλάβω το τόσο απλό. Έπρεπε να δεχτώ τον καθέναν όπως ήταν.»

Το μεγαλύτερο εμπόδιο για τη χαρά, όμως, είναι ο εαυτός μας. Ένα παράδειγμα απλό θα μας βοηθήσει να το καταλάβουμε. Πήγε ένας μοναχός σε ένα κελί που ήταν καθαρό, περιποιημένο, αρχοντικό και επίσημο. Είπε: «όπως είναι η καρδιά του γέροντα, έτσι είναι και το κελί του.» Πήγε μετά σε ένα άλλο κελί, που ήταν ακατάστατο, αραχνιασμένο και άνω

κάτω. Είπε: «Ο γέροντας είναι καλός, ασχολείται συνέχεια με τα πνευματικά και δεν έχει καθόλου καιρό για τα υλικά.» Ήταν αγαθός ο μοναχός αυτός και τα έβλεπε όλα όμορφα. Ό,τι είσαι, αυτό βλέπεις, ό,τι ζητάς, αυτό βρίσκεις.

Πολλοί άνθρωποι παραπονούνται για άγχος και βέβαια το άγχος αποτελεί εμπόδιο της χαράς. Υπάρχουν πολλοί ορισμοί για το άγχος. Ένας από αυτούς λέγει ότι σημαίνει ένταση και πίεση και φόβο για κάποιο κακό που αναμένεται, που πιθανώς να έρθει, που δημιουργεί αναστολές σε κάθε μας ενέργεια και είναι τόσο διαδεδομένο όσο καμιά από τις μεταδοτικές αρρώστιες που αντιμετώπισε ο άνθρωπος στην ιστορία του. Μια αιτία που μας οδηγεί σ' αυτό είναι η πλεονεξία μας να σκεφτούμε και να κάνουμε πολλά πράγματα μαζί, κι αν είναι δυνατόν να λύσουμε μονομιás όλα μας τα προβλήματα. Άλλη αιτία, επίσης, είναι η απογοήτευση για μη αναγνώριση.

Η αντιμετώπιση του άγχους: Κάνετε το καλύτερο που μπορείτε, γράφει στο βιβλίο του «έξω η στεναχώρια» ο Νταϊήλ Κάρνετζι, και έπειτα ανοίξτε την παλιά σας ομπρέλα και δεχθείτε τη βροχή των επικρίσεων να τρέξει επάνω σας.» Μόνο αν κατανοήσουμε ότι κατά ένα μεγάλο ποσοστό τις στεναχώριες τις καλλιεργούμε μόνοι μας, θα διαπιστώσουμε ότι στο χέρι μας είναι να τις ξεπεράσουμε. «Απέκτησα την επιστημονική συνείδηση ότι όλες οι αιτίες των καλών και των κακών βρίσκονται μέσα στο μυαλό μας», είπε η Μαίρη Μπαίκερ, μια γυναίκα από τη Μασαχουσέτη, παράλυτη από βλάβη στη σπονδυλική στήλη, η οποία τελικά σηκώθηκε και περπάτησε. Κάτι επίσης που θα μπορούσε να μας βοηθήσει να ξεπεράσουμε την ένταση και την πίεση είναι η χαλάρωση. Το μεγαλύτερο μέρος της κούρασής μας οφείλεται όχι τόσο στον όγκο της δουλειάς, όσο στη συναισθηματική μας στάση και στην αίσθηση του χαμένου χρόνου. Ας αποκτήσουμε τη συνήθεια να ξεκουραζόμαστε.

Πηγή: Από το βιβλίο «Για μια υγιή και ζωντανή οικογένεια», απόσπασμα από την ομιλία της Μαγδαληνής Τσολάκη, νευρολόγου, ψυχιάτρου, θεολόγου

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΟΙΣ ΑΥΤΟΥ

Λίγα βιογραφικά για τον Άγιο Πορφύριο

Ο Γέροντας Πορφύριος γεννήθηκε το 1906 στο μικρό χωριό Άγιος Ιωάννης της Εύβοιας. Πήγε στο δημοτικό σχολείο δυο χρόνια μόνο. Μικρό παιδί διάβασε τον βίο του Αγίου Ιωάννου του Καλυβίτου και θέλησε να τον μιμηθεί. Έτσι σε ηλικία δώδεκα ετών, έφυγε για το Άγιον Όρος και έγινε υποτακτικός σε δυο αδελφούς που ασκήτευαν στα Καυσοκαλύβια. Έκανε σ' αυτούς άκρα και χαρούμενη υπακοή και σε ηλικία δεκαέξι ετών εκάρη μοναχός με το όνομα Νικήτας. Αγάπησε πολύ τον Χριστό και τους γέροντές του και πολύ νωρίς έλαβε το χάρισμα της διοράσεως.

Δεκαοκτώ ετών αρρώστησε βαριά και οι γέροντές του τον έστειλαν σε μοναστήρι εκτός του Αγίου Όρους για να υποβληθεί ευκολότερα σε θεραπεία. Επέστρεψε σύντομα με βελτιωμένη υγεία, αλλά ξανακύλησε, όπως λέμε, και γι' αυτό οι γέροντές του τού είπαν να μείνει οριστικά σε μοναστήρι έξω από το Άγιον Όρος. Πήγε στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους Αυλωναρίου. Εκεί εφιλοξενείτο τότε ο Αρχιεπίσκοπος Σιναίου Πορφύριος ο Γ', ο οποίος αφού διαπίστωσε την αρετή του, τον χειροτόνησε ιερέα στις 27 Ιουλίου 1927 με το όνομα Πορφύριος.

Τον Οκτώβριο του 1940, από αγάπη προς τους ασθενείς, ζήτησε και διορίστηκε εφημέριος στην Πολυκλινική Αθηνών, δίπλα στην Πλατεία Ομονοίας. Υπηρέτησε σ' αυτήν τριάντα τρία χρόνια. Μετά την συνταξιοδότησή του εγκαταστάθηκε στα Καλλίσια Πεντέλης και το 1979, αφού έλαβε την προφορική άδεια του επιχωρίου Μητροπολίτου Αττικής Κυρού Δωροθέου, εγκαταστάθηκε σε αγρόκτημα στο Μήλεσι Αττικής, όπου στη συνέχεια, πάλι μετά από γραπτή άδεια του ιδίου Μητροπολίτου, έκτισε το μετόχι του Ιερού Γυναικείου ησυχαστηρίου «Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος».

Προηγουμένως, με έγκριση της Ιεράς Συνόδου και του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, είχε ιδρύσει το Νομικόν Πρόσωπον του Ησυχαστηρίου με έδρα την Αθήνα, που αναγνωρίστηκε νόμιμα με Προεδρικό Διάταγμα. Στο Μήλεσι τον επισκέπτονταν πολλοί χριστιανοί για να πάρουν την ευλογία του και τις συμβουλές του, διότι είχε γίνει γνωστός ως άνθρωπος προσευχής, σοφίας, ταπεινώσεως και αγάπης πολλής.

Ο Γέροντας είχε τα χαρίσματα της διοράσεως, της ιάσεως και της προοράσεως, τα οποία χρησιμοποίησε πάντοτε με διάκριση και ταπείνωση προς βοήθεια των ανθρώπων και ποτέ για προσωπική προβολή. Ευεργέτησε έτσι χιλιάδες ανθρώπους.

Όταν προείδε το τέλος της επίγειας ζωής του, επέστρεψε στο Άγιον Όρος, στο κελί των Καυσοκαλυβίων, όπου είχε γίνει μοναχός, για να κοιμηθεί τον αιώνιο ύπνο με ειρήνη και ταπείνωση και να ταφεί αθόρυβα. Στις 2 Δεκεμβρίου του 1991 εκοιμήθη εν Κυρίω και την επομένη το σώμα του ετάφη 'μοναχικά', ενώ η ψυχή του είχε ήδη ανέβει στον ουρανό, κοντά στον Χριστό, τον οποίο είχε αγαπήσει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Μετά την κοίμησή του γράφτηκαν γι' αυτόν πολλά βιβλία σε διάφορες γλώσσες.

Στις 27 Νοεμβρίου 2013 η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου κατέταξε τον Γέροντα Πορφύριο εις τους Αγίους της Ορθοδόξου Εκκλησίας και όρισε όπως η μνήμη αυτού τελείται στις 2 Δεκεμβρίου (19 Νοεμβρίου π.ημ.) εκάστου έτους.

Ο ταπεινός ιερομόναχος Πορφύριος συνεχίζει να θαυματοργεί και να βοηθά όσους τον επικαλούνται.

Είθε να έχουμε την ευχή Του!

Πηγή: Αγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, Ανθολόγιον Θαυμάτων, Εκδόσεις Η Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, Μήλεσι 2017

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
1 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Αγίας Φωτεινής-Φωτούς-της Κυπρίας), Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	—	6:30 μ.μ.
2 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Δαλμάτου, Φαύστου, Ισαακίου, Θεοκλήτου οσίων)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
3 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
4 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	7:00 π.μ. —	— 7:00 μ.μ.
5 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Η Μεταμόρφωση του Σωτήρος)	—	6:30 μ.μ.
6 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	— —	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.
7 ΠΕΜΠΤΗ	Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	—	7:00 μ.μ.
8 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Εσπερινός (Ματθίου αποστόλου), Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	—	6:30 μ.μ.
9 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Λαυρεντίου μάρτυρος του αρχidiaκόνου)	— 6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ. 6:30 μ.μ.
10 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.	7:00 π.μ. —
11 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	7:00 π.μ. —	— 7:00 μ.μ.
12 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Απόδοσις της Εορτής της Μεταμορφώσεως), Μεγάλος Παρακλητικός Κανόνας	—	6:30 μ.μ.
13 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Μικρός Παρακλητικός Κανόνας	— —	6:30 π.μ. 7:00 μ.μ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2025

Ημερομηνία & Ημέρα	Ακολουθία	Μικρός Ναός	Μεγάλος Ναός
14 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Κοίμηση της Υπεραγίας Θεοτόκου)	6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ.
15 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
16 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Μύρωνος μάρτυρος)	6:30 μ.μ.	6:30 μ.μ.
17 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
18 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
23 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Εσπερινός (Ευτυχούς Ιερομάρτυρος, Κοσμά Ιερομάρτυρος του Αιτωλού)	—	6:30 μ.μ.
24 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία	6:30 π.μ.	7:00 π.μ.
25 ΔΕΥΤΕΡΑ	Όρθρος - Παράκληση στη Θεοτόκο	7:00 π.μ.	—
26 ΤΡΙΤΗ	Εσπερινός (Φανουρίου νεοφανούς μάρτυρος)	—	6:30 μ.μ.
27 ΤΕΤΑΡΤΗ	Όρθρος – Θεία Λειτουργία	—	6:30 π.μ.
28 ΠΕΜΠΤΗ	Εσπερινός (Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου)	—	6:30 μ.μ.
29 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αλεξάνδρου, Ιωάννου και Παύλου του νέου του Κυπρίου, Πατριαρχών Κωνσταντινουπόλεως)	— —	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
30 ΣΑΒΒΑΤΟΝ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Κατάθεσις Τιμίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου)	— 6:30 μ.μ.	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.
31 ΚΥΡΙΑΚΗ	Όρθρος - Θεία Λειτουργία Εσπερινός (Αρχή Ινδίκτου, Αγίων 40 γυναικών μαρτύρων, Συμεών του Στυλίτου)	6:30 π.μ. 6:30 μ.μ.	7:00 π.μ. —

Από τους λόγους των Πατέρων

Περί προσευχής

Μέρος β΄

Οσίου Ιωάννου του Σιναΐτου

7. Εάν κάποτε στάθηκες ως υπόδικος εμπρός σε επίγειο δικαστή, δεν χρειάζεσαι άλλο υπόδειγμα για την παράσταση στην προσευχή σου. Εάν δε δεν στάθηκες ακόμη, αλλά ούτε και άλλους είδες να δικάζονται, τουλάχιστον ας το διδαχθείς αυτό από τις ικεσίες των ασθενών προς τους ιατρούς, όταν πρόκειται να χειρουργηθούν ή να καυτηριαστούν.

8. Μην επιτηδεύεις τα λόγια της προσευχής σου. Διότι πολλές φορές τα απλά και ανεπιτήδευτα ψελλίσματα των μικρών παιδιών ευχαρίστησαν και ικανοποίησαν τον ουράνιο Πατέρα τους.

9. Μη ζητάς να λες πολλά στην προσευχή σου, για να μη διασκορπισθεί ο νους σου, αναζητώντας λόγια. Ένας λόγος πίστης έσωσε τον ληστή. Η πολυλογία στην προσευχή πολλές φορές δημιούργησε στον νου φαντασίες και διάχυση, ενώ αντιθέτως η μονολογία συγκεντρώνει τον νου.

10. Όταν αισθάνεσαι γλυκύτητα ή κατάνυξη σε κάποιο λόγο της προσευχής σου, σταμάτησε σ' αυτόν, διότι τότε συμπροσεύχεται μαζί μας ο φύλαξ Άγγελός μας.

11. Μην προσεύχεσαι με παρρησία, έστω και εάν διαθέτεις καθαρότητα. Αντιθέτως πλησίασε με πολλή ταπεινοφροσύνη, και έτσι θα αποκτήσεις περισσότερη παρρησία.

12. Και αν ακόμη έχεις ανεβεί όλη την κλίμακα των αρετών, και τότε πάλι να προσεύχεσαι υπέρ αφέσεως των αμαρτιών σου, ακούγοντας τον Παύλο να βοά: «Αμαρτωλών πρώτος ειμί εγώ» (Α΄ Τιμοθ. α΄ 15).

13. Τα φαγητά τα αρτύουν με το λάδι και το αλάτι. Και στην προσευχή δίνουν φτερά η ζωή της σωφροσύνης και αγνότητας, και τα δάκρυα.

14. Αν ενδυθείς καλά την πραότητα και την αοργησία, τότε δεν θα κοπιάσεις πολύ να ελευθερώσεις τον νου σου από την αιχμαλωσία.

15. Έως ότου αποκτήσουμε προσευχή εναργή, θα ομοιάζουμε με εκείνους που γυμνάζουν στις αρχές τα νήπια πώς να βαδίζουν.

16. Να πυκτεύεις, ώστε να ανυψώνεις ή μάλλον να περικλείεις τη σκέψη σου μέσα στα λόγια της προσευχής. Και εάν, λόγω της νηπιακής σου πνευματικής καταστάσεως, ατονήσει και ξεφύγει, συμμαζέψε την πάλι. Διότι ίδιον του νου είναι το άστατον, και ίδιον του Θεού το να μπορεί όλα να τα σταθεροποιεί.

17. Αν αγωνίζεσαι συνεχώς και αποφασιστικώς, τότε θα σε επισκεφθεί και εσένα Εκείνος πού θέτει όρια στη θάλασσα του νου και κατά την ώρα της προσευχής σου θα της πει: «Μέχρι τούτου ελεύση, και ούχ υπερβήση» (Ιώβ λη' 11).

18. Είναι αδύνατο να δεσμεύσει κάποιος ένα πνεύμα όπως τον νου. Όπου όμως παρουσιασθεί ο Κτίστης του πνεύματος, τα πάντα υποτάσσονται.

19. Εάν κάποτε αντικρίσεις καθαρά τον Ήλιο, δηλαδή τον Χριστό, τότε θα κατορθώσεις και να συνομιλήσεις μαζί Του όπως πρέπει. Ειδεμή, πώς μπορείς να συνομιλείς πραγματικά με κάποιον που δεν τον έχεις δει;

20. Αρχή της προσευχής είναι το να διώκονται οι εχθρικές προσβολές στην αρχή τους, με ένα αποφασιστικό λόγο. Μέσον, το να παραμένει ο νους στα λόγια και στα νοήματα της προσευχής. Και τέλος, το να αρπαγεί ο νους προς τον Κύριο.

21. Άλλη είναι η αγαλλίαση που δοκιμάζουν στην προσευχή τους οι κοινοβιάτες και άλλη οι ησυχαστές. Διότι η πρώτη ίσως να επηρεάζεται κάπως από την κενοδοξία, ενώ η δεύτερη είναι γεμάτη από ταπεινοφροσύνη.

22. Εάν γυμνάζεις πάντοτε τον νου σου να μη φεύγει μακριά, τότε και κατά την ώρα της τραπέζης θα βρίσκεται κοντά σου. Εάν όμως συνηθίζει να περιπλανάται ελεύθερα, ποτέ δεν θα κατορθωθεί να παραμένει πλησίον σου.

23. Ο μέγας εργάτης της μεγάλης και τελείας προσευχής, δηλαδή ο Απόστολος Παύλος, λέει: «Θέλω ειπείν πέντε λόγους τώ νοί μου» κ.τ.λ. (Α' Κορ. ιδ' 19), πράγμα που είναι ξένο για τους νήπιους και αρχαρίους. Γι' αυτό εμείς σαν ατελείς, εκτός από την ποιότητα, έχουμε ανάγκη και από την ποσότητα της προσευχής. Το δεύτερο άλλωστε είναι πρόξενο του πρώτου. «Ο Θεός -λέει η Γραφή- δίνει προσευχή καθαρή σ' εκείνον πού προσεύχεται, έστω και ρυπαρά, αλλά χωρίς να υπολογίζει κόπο και πόνο» (πρβλ. Α' Βασ. Β' 9).

Πηγή: Όσιος Ιωάννης ο Σιναΐτης. Κλίμαξ. Εκδ. Ιερά Μονή Παρακλήτου. Ωρωπός.

Κείμενο, μετάφραση Καταβασίες της Μεταμορφώσεως

ΩΔΗ Α'.

*Χοροὶ Ἰσραὴλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον ἐρυθρόν,
καὶ ὑγρὸν βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας,
δυσμενεῖς ὀρῶντες ἐν αὐτῷ ὑποβρυχίους, ἐν
ἀγαλλιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι
δεδόξασται..*

*Τα πλήθη του Ἰσραὴλ, αφού με ἄβρεχα πόδια διαπέ-
ρασαν την Ερυθρά θάλασσα και τον υγρό βυθό, βλέποντας
καταποντισμένους σ' αὐτόν τους εχθρούς, τους ιππεῖς και
τους αρματηλάτες, με ἀγαλλίαση ἐψάλλαν· Ἀς ψάλουμε
στον Θεό μας, διότι εἶναι δοξασμένος.*

ΩΔΗ Γ'.

*Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες,
περιεζώσαντο δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν
Κυρίῳ ἡ καρδιά μου.*

*Το τόξο των δυνατῶν εξασθένησε, και οι ασθενεῖς
ζώσθηκαν με δύναμη· Γι' αὐτό στερεώθηκε η καρδιά μου
με τη δύναμη του Κυρίου.*

ΩΔΗ Δ'.

*Εἶσακῆκοα τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χριστέ
ὁ Θεός, ὅτι ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης
ῥύσῃ τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα τῇ δυνάμει σου,
Κύριε.*

*Ἄκουσα το ἔνδοξο σχέδιό σου για τη σωτηρία μας,
Χριστέ Θεέ μου· Ὅτι δηλαδή γεννήθηκες ἀπὸ την Παρθένο,
για να λυτρώσεις ἀπὸ την πλάνη ἐκείνους που κραυγάζουν·
Δόξα στη δύναμή σου, Κύριε.*

ΩΔΗ Δ'.

Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος,
ὥς ἐν φωτὶ τὰ ἔργα ὑμνεῖ σε, Χριστέ, τὸν
Δημιουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου τὰς ὁδοὺς ἡμῶν
εὐθυνον.

Εσύ που διαχώρισες από το φως το αρχικό χάος (τὸ σκοτάδι), ὅπως
μέσα σε φως σε υμνοῦν τα ἔργα σου εσένα, Χριστέ, τον Δημιουργό,
με το φως των εντολῶν σου κατεύθυνε την πορεία της ζωῆς μας.

ΩΔΗ ΣΤ'.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ
ἐπήκουσέ μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Ὅταν βρισκόμουν σε θλίψη, φώναξα δυνατά προς τον Κύριο. Και
με άκουσε ο Θεός της σωτηρίας μου.

ΩΔΗ Ζ'.

Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου
φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὑμνοῦντες ἔψαλλον· ὁ
τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κάποτε οι τρεις νέοι, οι απόγονοι του Αβραάμ, στη Βαβυλώνα,
καταπάτησαν τη φλόγα του καμινιού, και υμνώντας έψαλλαν· Ο
Θεός των πατέρων μας είσαι δοξασμένος.

ΩΔΗ Η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ
πυρπολούμενοι ζήλῳ, τυράννου καὶ φλογὸς
ἀπειλὴν, ἀνδρείως κατεπάτησαν, καὶ μέσον πυρὸς
ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Υμνούμε, δοξολογοῦμε και προσκυνούμε τον Κύριο.

Οι νέοι στη Βαβυλώνα πυρπολούμενοι από τον θεϊκό ζήλο
καταπάτησαν με ανδρεία την απειλή του τυράννου και της φλόγας·
και αφού ρίχθηκαν μέσα στη φωτιά, δροσιζόμενοι έψαλλαν·
Δοξολογεῖτε τον Κύριο, όλα τα ἔργα του (τά δημιουργήματά του).

ΩΔΗ Θ'.

Ὁ τόκος σου ἄφθορος ἐδείχθη, Θεὸς ἐκ
λαγόνων σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὥφθη ἐπὶ
γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, σὲ
Θεοτόκε· διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Ὁ τοκετός σου (ἡ γέννησή σου) ἀποδείχθηκε χωρὶς φθορά·
Θεὸς προῆλθε ἀπὸ τῆς μήτρας σου φορῶντας σάρκα, ὁ οὗτος
εμφανίσθηκε ἐπάνω στὴ γῆ, καὶ συναναστράφηκε με τοὺς
ἀνθρώπους· Γι' αὐτό, Θεοτόκε, ὅλοι σε μεγαλύνουμε.

Το μυστήριο του Βαπτίσματος

Ἅγιος Διάδοχος
Επίσκοπος Φωτικής

«Δύο καλὰ μας προσφέρει ἡ Χάρη με τὸ Βάπτισμα τῆς
ανακαινίσεως, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὸ ἄλλο.
Τὸ πρῶτο χαρίζεται ἀμέσως, διότι μας ἀνακαινίζει μέσα στο νερό
καὶ λαμπρύνει ὅλες τὶς πτυχές τῆς ψυχῆς. Δηλαδή καθαρίζει τὴν
ψυχὴ ἀπὸ κάθε ἀμαρτία καὶ μας ξανακάνει καθαρὲς εἰκόνες τοῦ
Χριστοῦ. Γινόμαστε τόσο φωτεινοὶ ὅσο φωτεινοὶ ἤμασταν καὶ
μέσα στὸν Παράδεισο.

Τὸ ἄλλο, δηλαδή τὸ καθ' ὁμοίωσιν, ἀναμένει νὰ τὸ πραγματο-
ποιήσει μαζί μας ὁ Χριστός. Χρειάζεται ἡ δική μας ἐλεύθερη
συνεργασία.

Ὅταν λοιπὸν ἀρχίζει ὁ νους νὰ γεύεται με καθαρὴ αἴσθηση τὴ
χρηστότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι
ἡ Χάρη ἀρχίζει νὰ “ζωγραφίζει” στὸ καθ' εἰκόνα τὸ καθ' ὁμοίωσιν,
ὅπως οἱ ζωγράφοι διαγράφουν πρῶτα με ἓνα χρῶμα τὸ σχῆμα τοῦ
ἀνθρώπου καὶ ἐπειτα ἐπιθέτουν βαθμιαίᾳ τὰ χρῶματα... καὶ ὅταν
ὁ Θεὸς καταλάβει ὅτι ἐπιθυμοῦμε τὴν ομορφίᾳ τῆς ὁμοιώσεως,
τότε ἐπανθίζοντας ἀρετὴ πάνω στὴν ἀρετὴ κατασκευάζει στὴν
ψυχὴ τὸ ἀποτύπωμα τῆς ὁμοιώσεως.

Ὅταν δε προστεθεῖ ὁ ἐρωτισμὸς τῆς ἀγάπης, φανερῶνει ὅτι τὸ
κατ' εἰκόνα ἐφθάσε ἐξ ὁλοκλήρου στὴν τάξη τοῦ καθ' ὁμοίωσιν».

Αγίου Πορφυρίου

Η Αγία Γραφή και οι Πατέρες καλλιεργούν τον θείο έρωτα

Μέσα απ' την Αγία Γραφή βγαίνουν όλα. Πρέπει να τη διαβάσετε συνεχώς, για να μάθετε τα μυστικά του αγώνα του πνευματικού. Στην αγαπημένη μου Σοφία Σολομώντος, στο ένατο κεφάλαιο, λέει:

«Θεέ πατέρων και Κύριε του ελέους, ο ποιήσας τα πάντα εν λόγω Σου και τη σοφία Σου κατασκευάσας άνθρωπον, ίνα δεσπόζη των υπό Σου γενομένων κτισμάτων και διέπη τον κόσμον εν οσιότητι και δικαιοσύνη και εν ευθύτητι ψυχής κρίσιν κρίνη, δος μοι των των θρόνων πάρεδρον σοφίαν και μη με αποδοκιμάσης εκ παιδων σου, ότι εγώ δούλος σος και υιός της παιδίσκης σου, άνθρωπος ασθενής και ολιγοχρόνιος και ελάσσων εν συνέσει κρίσεως και νόμων».

Βλέπουμε εδώ τον σοφό Σολομώντα να ζητάει με τόσο ταπεινό τρόπο απ' τον Θεό τη σοφία Του. Κι ο Θεός του την έδωσε πλουσιοπάροχα. Ολ' αυτά τα σοφά πράγματα που γράφει δεν είναι δικά του. Εμπνέονται από το αυτό πνεύμα με τα λόγια των κανόνων, που έγραψαν οι υμνογράφοι. Γι' αυτό κι εγώ τ' αγαπάω. Αυτά να διαβάσετε, σ' αυτά να εντρυφάτε. Έτσι θ' αποκτήσετε τον θείο έρωτα. Ακούστε κάτι απ' τον Τριαδικό Κανόνα:

«Τρεις υποστάσεις υμνούμεν θεαρχικάς,
ενιαίας φύσεως απaráλλακτον μορφήν,
αγαθόν φιλόανθρωπον Θεόν,
των πταισμάτων ιλασμόν ημίν δωρούμενον».

Πες μου, πώς τα ξέρω; Έχω τρέλα, μέθη, θεία μέθη. Δεν τα χορταίνω. Λέει και στην Ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως: «Και ούτω του τήδε βίου απάρας επ' ελπίδι ζωής αιωνίου, εις την αἰδιον κατανήσω ανάπαυσιν, ένθα ο των εορταζόντων ήχος οακατάπαυστος και η απέραντος ηδονή των καθορώντων του Σου προσώπου το κάλλος το άρρητον. Συ γαρ ει το όντως εφετόν και η ανέκφραστος ευφροσύνη των αγαπώντων Σε, Χριστέ ο Θεός ημών, και Σε υμνεί πάσα η Κτίσις εις τους αιώνας».

Είναι μια πανήγυρις και το κέντρο όλης της χαράς, είναι το πρόσωπο

πρόσωπο του Χριστού. Τι είναι ακριβώς, δεν μπορούμε στο βάθος να το καταλάβουμε, διότι ο Θεός είναι άπειρος, είναι μυστήριο, είναι σιωπή. Ο Θεός είναι πολύ μυστικός, αλλά υπάρχει παντού. Θεό ζούμε, Θεό αναπνέουμε, αλλά δεν μπορούμε να αισθανθούμε το μεγαλείο Του, την πρόνοιά Του. Συχνά κρύβει τις ενέργειες της θείας Του προνοίας. Όταν, όμως, αποκτήσουμε την αγία ταπείνωση, τότε τα βλέπουμε όλα κι όλα τα ζούμε· ζούμε τον Θεό ολοφάνερα κι αισθανόμαστε τα μυστήριά Του. Τότε πια αρχίζουμε να Τον αγαπάμε. Κι αυτό είναι κάτι που το ζητάει Εκείνος. Είναι το πρώτο που ζητάει για τη δική μας ευτυχία, όπως λέει: «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εν όλη τη καρδία σου και εν όλη τη ψυχή σου και εν όλη τη διανοία σου· αυτή εστί πρώτη και μεγάλη εντολή».

Μια τέτοια αγάπη είχαν οι άγιοι. Τέτοια αγάπη είχε και ο άγιος του οποίου φέρω το όνομα, ο Άγιος Πορφύριος, Επίσκοπος Γάζης. Το πρώτο τροπάριο της έκτης ωδής στον κανόνα του λέγει:

«Εφέσεως αληθούς επέτυχες,
εγκρατεία ταπεινώσας τα πάθη·
και προς Θεόν προσεχώρησας χαίρων,
και ορεκτών ακροτάτω παρίστασαι, Πορφύριε,
ιεραρχών και ποιμένων κανών ακριβέστατος».

«Εφέσεως αληθούς επέτυχες... και προς Θεόν προσεχώρησας χαίρων»: Από το επιθυμητό στο ανώτερο· αγαπήσες το άκρον εφετόν. Το άκρον είναι ο Θεός, ο Πατέρας, ο Υιός, το Άγιον Πνεύμα. Όλα τα πρόσωπα είναι ένα μεταξύ τους και είναι ένα και με την Εκκλησία.

Χριστέ μου, είσαι η αγάπη μου!

Δεν σκέπτομαι τον θάνατο. Ό,τι θέλει ο Κύριος. Εγώ θέλω να σκέπτομαι τον Χριστό. Ανοίξτε και σεις τα χέρια σας και ριχθείτε στην αγκαλιά του Χριστού. Τότε ζει μέσα σας. Κι όλο νομίζετε ότι δεν Τον αγαπάτε πολύ και θέλετε πιο πολύ να Τον πλησιάσετε και να είστε ένα μαζί Του. Περιφρονήστε τα πάθη, μην ασχολείσθε με τον διάβολο. Στραφείτε στον Χριστό. Για να γίνουν αυτά, χρειάζεται να έλθει η χάρις. «Η θεία χάρις, η πάντοτε τα ασθενή θεραπεύουσα και τα ελλείποντα αναπληρούσα».

Πηγή : Απόσπασμα από το βιβλίο Βίος και Λόγοι Γέροντος Πορφυρίου, Έκδοση Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής

Λόγος πνευματικός

*+Πρωτοπρεσβυτέρου
Αλεξάνδρου Σμέμαν*

Αυγή ημέρας μυστικής

Τον Αύγουστο η Εκκλησία εορτάζει το τέλος της επίγειας ζωής της Παναγίας, τον θάνατό της, γνωστό ως Κοίμηση, μια λέξη όπου το όνειρο, η μακαριότητα, η ειρήνη, η ηρεμία και η χαρά ενώνονται.

Τίποτε δεν γνωρίζουμε για τις συνθήκες που περιβάλλουν τον θάνατο της Παναγίας, της μητέρας του Χριστού. Διάφορες ιστορίες, διανθισμένες με παιδική τρυφεράδα, έχουν φθάσει ως εμάς από τον πρώιμο Χριστιανισμό, αλλά, ακριβώς λόγω της ποικιλίας τους, δεν νιώθουμε υποχρέωση να υπερασπιστούμε την «ιστορικότητα» καμιάς απ' αυτές.

Στην Κοίμηση, η αγάπη και η μνημόνευση της Εκκλησίας δεν επικεντρώνονται στο ιστορικό και πραγματικό πλαίσιο, ούτε στην ημερομηνία και στον τόπο όπου αυτή η μοναδική γυναίκα, αυτή η Μητέρα όλων των μητέρων, ολοκλήρωσε την επίγεια ζωή της. Οποτεδήποτε και οπουδήποτε κι αν αυτό συνέβη, η Εκκλησία, αντ' αυτού, παρατηρεί την ουσία και το νόημα του θανάτου της, μνημονεύοντας τον θάνατο αυτής που ο Υιός της, σύμφωνα με την πίστη μας, κατέβαλε τον θάνατο, ανέστη εκ νεκρών, και μας υποσχέθηκε την τελική ανάσταση και τη νίκη της αθάνατης ζωής.

Ο θάνατός της αναλύεται καλύτερα μέσα από την εικόνα της Κοιμήσεως, που είναι τοποθετημένη στο κέντρο της Εκκλησίας εκείνη την ημέρα, ως κέντρο όλου του εορτασμού. Η Θεοτόκος νεκρή βρίσκεται στο νεκροκρέβατό της. Οι απόστολοι του Χριστού είναι συναγμένοι γύρω της και από πάνω της στέκεται ο

ίδιος ο Χριστός, κρατώντας στα χέρια τη Μητέρα Του, η οποία είναι ζωντανή και αιώνια ενωμένη μαζί Του. Εδώ βλέπουμε τον θάνατο κι ό,τι έχει ήδη περάσει σ' αυτό τον συγκεκριμένο θάνατο: όχι ρήξη αλλά ένωση. Όχι λύπη αλλά χαρά. Και σ' ένα βαθύτερο επίπεδο, όχι θάνατος αλλά ζωή. «Έν τῇ γεννήσει σου σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ κοιμήσει σου νέκρωσις ἄφθορος», ψάλλει η Εκκλησία, βλέποντας αυτή την εικόνα. «Έν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε...».

Τα λόγια μιας βαθύτατης και πολύ όμορφης προσευχής που απευθύνεται στην Παναγία έρχονται τώρα στον νου μας, «Χαῖρε αὐγή μυστικῆς ἡμέρας!» (Ἀκάθιστος Ὑμνος). Το φως που ξεχύνεται από την Κοίμηση προέρχεται ακριβώς απ' αυτή την άδυτη, μυστική Ημέρα. Παρατηρώντας αυτόν το θάνατο, και στεκόμενοι δίπλα σ' αυτό το νεκροκρέβατο, καταλαβαίνουμε ότι ο θάνατος δεν ισχύει πλέον, ότι η διαδικασία του θανάτου ενός ανθρώπου έχει γίνει τώρα μια πράξη ζωής, μια είσοδος σε μια ευρύτερη ζωή, όπου βασιλεύει η ζωή. Αυτή που δόθηκε εντελώς στον Χριστό, που Τον αγάπησε έως τέλους· συναντιέται μ' Αυτόν σ' εκείνες τις φωτεινές πύλες του θανάτου, κι εκεί ο θάνατος μεταστρέφεται αμέσως σε χαρμόσυνη συνάντηση – η ζωή θριαμβεύει, η χαρά και η αγάπη κυριαρχούν πάνω στα πάντα.

Για αιώνες η Εκκλησία στοχάστηκε κι εμπνεύστηκε από τον θάνατο Αυτής που υπήρξε μητέρα του Χριστού· που έδωσε ζωή στον Σωτήρα και Κύριό μας· που Του δόθηκε ολοκληρωτικά μέχρι τέλους και στάθηκε δίπλα Του στον Σταυρό. Και παρατηρώντας η Εκκλησία τον θάνατό της, ανακάλυψε και βίωσε τον θάνατο, όχι ως φόβο, τρόπο, αλλ' ως αστραποβόλα και αυθεντική Αναστάσιμη χαρά. «Ποίοις πνευματικοῖς ἅσμασιν, ἀνυμνήσωμέν σε, Παναγία; Διὰ γάρ τῆς ἀθανάτου

Κοιμήσεώς σου ἡγίασας τά σύμπαντα...». Εδώ, σ' έναν από τους πρώτους ύμνους της εορτής, βρίσκουμε αμέσως να εκφράζεται η βαθιά ουσία της χαράς της: «Νέκρωσις ἄφθορος», αθάνατη κοίμηση. Ποιο είναι όμως το νόημα αυτής της αντιφατικής και φανερά παράλογης συννυάρξεως αυτών των λέξεων;

Στην Κοίμηση μάς αποκαλύπτεται όλο το χαρμόσυνο μυστήριο αυτού του θανάτου και γίνεται χαρά μας, επειδή η Παρθένος Μαρία είναι ένας από μας. Αν ο θάνατος είναι ο τρόμος και η θλίψη του χωρισμού, η κάθοδος στην τρομερή μοναξιά και το σκοτάδι, τότε τίποτ' απ' όλα αυτά δεν είναι παρόν στον θάνατο της Παρθένου Μαρίας, αφού ο θάνατός της, όπως και ολόκληρη η ζωή της, είναι μια συνάντηση, αγάπη, συνεχής κίνηση προς το αιώνιο, άδυτο φως της αιωνιότητας και μια είσοδος σ' αυτό. «Η τελεία αγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον», λέγει ο άγ. Ιωάννης ο Θεολόγος, ο απόστολος της αγάπης (Α' Ίωάν. 4,18). Γι' αυτό δεν υπάρχει φόβος στην άφθορη κοίμηση της Παρθένου Μαρίας. Εδώ ο θάνατος έχει καταληφθεί εκ των ένδον, έχει ελευθερωθεί απ' ό,τι τον γεμίζει με τρόμο και απελπισία. Ο ίδιος ο θάνατος γίνεται ζωή θριαμβεύουσα. Ο θάνατος γίνεται «αύγή μυστικής ἡμέρας». Έτσι στη γιορτή δεν υπάρχει ούτε λύπη, ούτε νεκρώσιμα μοιρολόγια, ούτε στεναχώρια, αλλά μόνο φως και ζωή. Προσεγγίζοντας την πόρτα του αναπόφευκτου θανάτου μας, είναι σαν να τη βρίσκουμε ορθάνοικτη, με το φως να ξεχύνεται από τη νίκη που πλησιάζει από την ερχόμενη επικράτηση της Βασιλείας του Θεού.

Στη λάμψη αυτού του ασύγκριτου φωτός της εορτής, στις αυγουστιάτικες αυτές μέρες, όταν ο φυσικός κόσμος φθάνει στο αποκορύφωμα της ομορφιάς του και γίνεται ύμνος δοξολογίας και ελπίδας και σύμβολο ενός άλλου κόσμου, ακούγονται τα λόγια της Κοιμήσεως, «τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὥς γάρ ζωῆς

Μητέρα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον...». Ο θάνατος δεν εἶναι πλέον θάνατος. Ο θάνατος ακτινοβολεῖ αἰωνιότητα καὶ ἀθανασία. Ο θάνατος δεν εἶναι πλέον ρήξη ἀλλὰ ἐνωση. Δεν εἶναι λύπη ἀλλὰ χαρά. Δεν εἶναι ἡττα ἀλλὰ νίκη.

Αυτὰ εἶναι ὅσα εορτάζουμε τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας Παρθένου, καθὼς τὰ προεικονίζουμε, τὰ προγευόμαστε καὶ τὰ ἀπολαμβάνουμε ἀπὸ τώρα, στὴν αὐγὴ τῆς μυστικῆς καὶ αἰώνιας Ἡμέρας.

Πηγή : Ἀπὸ τὸ βιβλίο, «Ἡ Παναγία», ἐκδόσεις Ἀκρίτα

Ἀποδινύκιον Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

«Ἐν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας· ἐν τῇ Κοιμήσει, τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες Θεοτόκε, μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Μετάφραση: «Κατὰ τὴν γέννησίν σου Θεοτόκε, ἐφύλαξες τὴν παρθενία σου, καὶ κατὰ τὴν κοίμησίν σου δεν ἐγκατέλειπες τὸν κόσμον. Μετατέθηκες πρὸς τὴν ζωὴν, εὐὸ που ὑπάρχεις μητέρα τῆς ζωῆς, καὶ με τὶς δικές σου πρεσβεῖες ὁ Χριστὸς, που εἶναι ἡ ζωὴ, λυτρώνει τὶς ψυχές μας ἀπὸ τὸν θάνατον».

Ερμηνεία : Ὅπως ὁ Ἀναστάς Χριστὸς ἐξήλθε ἀπὸ τὸν τάφο που ἦταν σφραγισμένος, καὶ εἰσῆλθε στὸ Ὑπερώο γιὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων, γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς Μαθητὲς Του, ἐνὼ οἱ θύρες ἦταν κλεισμένες, ἐτσί καὶ ὁ Θεὸς Λόγος εἰσῆλθε στὴν κοιλία τῆς Θεοτόκου καὶ ἐξήλθε ἀπὸ αὐτὴν χωρὶς νὰ καταστραφεῖ ἡ παρθενία τῆς.

Ἐπειτα, ἡ Θεοτόκος Μαρία, αὐτὴ που ἦταν μητέρα τῆς Ζωῆς, με τὴν ἐνδοξὴ κοίμησίν τῆς μετατέθηκε στὴ Ζωή. Ἐδὼ ἐννοεῖται ὁ Χριστὸς, ὁ Ὁποῖος εἶναι ἡ πραγματικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ μετάστασις τῆς Παναγίας πρὸς τὸν Υἱὸ τῆς καὶ Θεοῦ τῆς εἶναι μετάστασις ὁλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς τῆς, δηλαδὴ μετάστασις σώματος καὶ ψυχῆς. Στους ἀγίους Πατέρες γίνεται λόγος γιὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς τὴν ἀνέστησε καὶ σωματικά, καὶ τώρα ὑπάρχει στους οὐρανοὺς, πλησίον τοῦ Χριστοῦ, καὶ με τὸ σῶμα τῆς. Ἐτσί, ἡ μετάστασις τῆς Θεοτόκου προηγήθηκε τῆς ἀναστάσεως ὅλων τῶν νεκρῶν κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

Ὅμως, παρὰ τὴν μετάστασις τῆς Θεοτόκου στους οὐρανοὺς, ἐκεῖνη δεν ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον που ἀγαπᾷ, ἰδιαίτερος ἐκείνους που τὴν ἐπικαλοῦνται. Γι' αὐτὸ πρεσβεύει στὸν Υἱὸ τῆς καὶ Θεοῦ τῆς γιὰ ὅλους μας.

«Δε θέλητε να τα ξαναδιαβάσετε;»

«Δε θέλετε να τα ξαναδιαβάσετε;»

«-Τα βιβλία αυτά έχουν μεγάλη σημασία για μένα. Τα λατρεύω. Τι το αφύσικο έχει το να φρουρείς τον θησαυρό σου;

-Διότι τα μεταχειρίζεστε σαν μουσειακά εκθέματα. Μ' αυτό το τεράστιο λουκέτο μπροστά, είναι δικά σας, κι ωστόσο δεν μπορείτε να τα αγγίξετε.

-Να τα αγγίξω; Για ποιον λόγο; Τα έχω ήδη διαβάσει.

-Τελειώσατε με μία και μόνο ανάγνωση; Δε θέλετε να τα ξαναδιαβάσετε;

-Να τα ξαναδιαβάσω; Ηλίθιος είσαι; Δε μ' ακούς τόσην ώρα; Είμαι υπερβολικά απασχολημένος με τα καινούρια βιβλία. Είναι ήδη δύσκολο να φτάνω τον μηνιαίο αριθμό. Δε μου περισσεύει χρόνος, για να ξαναδιαβάζω βιβλία.

-Οπότε δεν τα ξαναδιαβάζετε ποτέ; Είπε ο Ριντάρο κατάπληκτος.

-Και βέβαια όχι. Ο άντρας έδειχνε στ' αλήθεια εμβρόντητος. Ο κόσμος βρίθει από αναγνώστες. Αλλά ένα άτομο του δικού μου κύρους οφείλει να διαβάζει πολύ περισσότερα βιβλία από τον μέσο αναγνώστη. Κάποιος που έχει διαβάσει είκοσι χιλιάδες βιβλία είναι πολύ πιο πολύτιμος από κάποιον που έχει διαβάσει μόνο δέκα χιλιάδες. Οπότε, για ποιον λόγο να ξαναδιαβάσω το ίδιο βιβλίο, όταν υπάρχουν στοίβες ολόκληρες που πρέπει να διαβαστούν; Αδιανόητο! Εξωφρενική σπατάλη χρόνου!

-Αυτή δεν είναι βιβλιοθήκη όπου φυλάς τα πολύτιμα βιβλία σου. Είναι μέσο επίδειξης όποιων βιβλίων κατάφερες να βάλεις στο χέρι. Το όλο μέρος δεν είναι παρά εκθεσιακός χώρος.

Στη μνήμη του είχε γλιστρήσει μια ανάμνηση του παππού του, να χαμογελά με αγαλλίαση, καθώς διάβαζε και ξαναδιάβαζε ένα από τα αγαπημένα του βιβλία, μέχρι που διαλυόταν.»

Αυτό είναι ένα απόσπασμα από το βιβλίο «Ο γάτος που έσωζε βιβλία» του Ιάπωνα γιατρού και συγγραφέα Sosuke Natsukawa

από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Μου το έχει κάνει δώρο ένας μαθητής μου, δεν το έχω τελειώσει ακόμα, αισθάνομαι την ανάγκη να ξαναδιαβάσω μεγάλο μέρος των σελίδων που έχω ήδη διαβάσει και είναι αληθινά βαθύ και πανέμορφο.

Συμφωνώ απόλυτα με τον πρωταγωνιστή, πως αδιανόητο θα ήταν να διαβάσει κανείς μόνο μία φορά ένα καλό βιβλίο, παρά το αντίθετο. Νιώθω πως η ανάγνωση ενός απολαυστικού βιβλίου είναι μια εμπειρία κάθε φορά ανεπανάληπτη. Όσες φορές και να διαβάσεις ένα όμορφο βιβλίο, κάθε φορά θα ζήσεις μια διαφορετική εμπειρία, αφού θα προσέξεις περισσότερο άλλα σημεία, θα απολαύσεις περισσότερο άλλα, θα σκεφτείς άλλα πράγματα. Και αυτά συμβαίνουν, διότι κάθε φορά που διαβάζεις ένα βιβλίο, είσαι διαφορετικός/ή.

Στο πιο πάνω απόσπασμα, ο συγγραφέας θίγει τη σχέση μας με τα βιβλία, που μπορεί να είναι μια σχέση αγάπης, αφού με αυτά που μας άγγιξαν, ποθούμε πολλές φορές να συνυπάρξουμε και να αλληλοεπιδράσουμε, αλλά μπορεί να είναι και μια σχέση εκμετάλλευσης, αφού αυτά μας δίνουν κύρος στην κοινωνία που ζούμε. Ο άνθρωπος με τον οποίο μιλά ο πρωταγωνιστής δίνει μεγάλη σημασία στο κύρος του στην κοινωνία που ζει. Η ανάγνωση πολλών βιβλίων γι' αυτόν είναι μια υποχρέωση, αφού όπως υποστηρίζει, «ένα άτομο του δικού μου κύρους οφείλει να διαβάζει πολύ περισσότερα βιβλία από τον μέσο αναγνώστη». Αισθάνεται ανώτερος από τους υπόλοιπους και ο αριθμός των βιβλίων που προγραμματίζει να διαβάζει κάθε μήνα θα τον διατηρήσουν σε αυτό το υψηλό κοινωνικό επίπεδο στο οποίο βρίσκεται. («Είναι ήδη δύσκολο να φτάνω τον μηνιαίο αριθμό.») Άρα η ανάγνωση πολλών βιβλίων γι' αυτόν είναι ένας δύσκολος στόχος, μια μεγάλη προσπάθεια, ένα επίπονο καθήκον, δε φαίνεται να είναι απόλαυση ή αγάπη. Σίγουρα αγαπά το κύρος του και την κοινωνική του θέση, γι' αυτό και πάσχει τόσο πολύ γι' αυτά.

Παρ' όλα αυτά, αισθάνομαι πως ο συγγραφέας στο πιο πάνω απόσπασμα δε θίγει μόνο τη σχέση μας με τα βιβλία, αλλά και τη σχέση μας με την ίδια τη ζωή μας, τις αξίες μας, το τι δίνει νόημα στην ύπαρξή μας, ίσως και τη σχέση μας με τους ανθρώπους...

ΔΧ

Εξομολογήσεις

Εξομολογήσεις γίνονται μετά από συνεννόηση με τον π. Μιχαήλ (99883799) και τον π. Κυριάκο (99441025).

Υπενθυμίσεις:

1. Καθημερινά οι πατέρες βρίσκονται στο γραφείο του μεγάλου Ναού μεταξύ 5:30 - 6:30 μ.μ. για εξυπηρέτηση του κοινού. Τηλέφωνο: 22432401 (π. Μιχαήλ 99883799, π. Κυριάκος 99441025 και π. Λαυρέντιος 96457111).
2. Ο Ναός παραμένει ανοιχτός από τις 7:00-11:00 π.μ. και 5:30 - 7:30 μ.μ. καθημερινά. Για περισσότερες πληροφορίες αποταθείτε στα τηλέφωνα της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, (22459760, 22459763) (7:30 π.μ. - 5:30 μ.μ. καθημερινά).
3. Από την Πέμπτη 1 Αυγούστου μέχρι και την Τρίτη 13 Αυγούστου θα τελείται καθημερινά Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο. Εξαιρούνται τα Σάββατα λόγω του εσπερινού της Κυριακής.
4. Από την 1ην μέχρι και την 14ην Αυγούστου, παραμονή της εορτής της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, τηρείται νηστεία.
5. Κατά την ημέρα της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος γίνεται κατάλυση σε ψάρι.
6. Κατά την ημέρα της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, ημέρα Παρασκευή φέτος, γίνεται κατάλυση σε ψάρι.
7. Κατά την ημέρα της εορτής της Αποτομής της Τιμίας Κεφαλής του Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου (29 Αυγούστου) τηρείται αυστηρά νηστεία.
8. Κατά τις εορτές της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και της Κοιμήσεως της Θεοτόκου δεν γίνονται μνημόσυνα.
9. Το Σάββατο 23 Αυγούστου θα έχει εσπερινό μόνο στον μεγάλο Ναό της ενορίας μας. Την Κυριακή 24 Αυγούστου θα έχει Θεία Λειτουργία και στους δύο ναούς της ενορίας μας.

Περιοδικό "Χαίρε" ● Αρ. τ. 20 ● Αύγουστος, 2025

Υπεύθυνος: Πρωτ. Κυριάκος Χρίστου ● Τηλέφωνο: +357 22459760

Φαξ: +357 22437746 ● Διεύθυνση: Τ.Θ. 29115, (1621), Λευκωσία

Email: inpanayiasen@cytanet.com.cy ● Website: www.panagiapalouriotissa.com

Έργο ζωγραφικής στο εξώφυλλο και σκίτσα: Μαρία Χρίστου

Εκτύπωση: Τυπογραφεία "Γαλαξίας" λτδ, Τηλ.: 22433520, Λευκωσία

*Ιερός Ναός
Παναγίας
Παλονριώτισσας*